

Redacció i Administració: CALABRIA, 104, 2^{on}	<h1 style="margin: 0;">EL XÀFEC</h1>	ANUNCIS A PREUS : CONVENCIONALS :
Dels treballs pu- blicats, en seràn responsables els : : seus autors : :	Periòdic independent — ■ — Sortirà cada mes	No 's retornen els originals, en- cara que no 's : : publiquin : :
10 cèntims		10 cèntims

AVIS

Posem en coneiximent de nostres llegidors que, en lo sucesiu, després del present nombre, la publicació d'EL XÀFEC serà cada quinze dies en lloc de cada mes, com ha sigut fins ara, de manera que'l pròxim nombre, sortirà el diumenge dia 18 del corrent i aixís sucesivament.

Pròximament donarem amb el periòdic una sorpresa als mateixos, i esperem que li dispensaran una bona acullida.

N. de R.

Una dinastia de cacics

Igitur exfructibus eorum cognoscentis eos.

Aixins, dons, per els seus fruits els coneixereu.

(San Mateo VII - 20)

No hi ha cap acte que tinga relació amb el nostre poble fet pel cacic, més ben dit, per la *dinastia regnant*, que no s'encaminin en profit llur, és dir que no li tregui el suc.

Per ells La Garriga és un gran tablero de escacs i tots nosaltres les pessas.

Es llei d'heretatge en dita *dinastia* una pila de qualitats que serxeixen tantost per a llurs fins polítiques. Aquest heretatge amb l'educació se refina; aquestes qualitats que ja nostres vells varen veure al besavi, les trovaren de més marcats efectes de progrés al avi, i nosaltres sobiranament perfeccionades al fill.

¡Pobra Garriga quin fi l'espera si això dura, si aquesta dinastia prossegueix, quin pervindre li toca! Si ara tantost amb un de successió tan ha patit, que serà quan siguen quatre a moure 'ls escacs del poble. *¡Indeclinabili gressu!*

Per a apreciar tota conducta s'han d'examinar sempre tres coses: L'intenció, els medis i els resultats.

Doncs bé, la primera—o siga l'intenció—sempre obeix amb un fi determinat en profit d'ells. L'encarna sempre una moral egoista; mai la moral del deure i quelcom de vegades una moral instintiva, que obeix a la llei atàvica de que abans hem parlat; la successió heretada de l'egoisme, se transforma o devé en instint més refinat a les darreres generacions. Aleshores l'egoisme devé un *sport*, i se'l vesteix amb hàbits de bonhomia, de religió, d'altruisme. En una paraula, el llop se disfressa d'ovella.

Aquelles *virtuts* que se saben fer brillar com els mirallets d'agafar aloses, van sempre a perdre's al interès: com els rius que van a perdre's a la mar.

Aquesta mena de *virtuts serveixen* al interès tan *utilment* com els vicis. Són virtuts de *doble* o vicis disfressats.

La gent falsament honrada és la que amaga llurs defectes an els altres i an ella mateixa. La

veritable gent honrada és la que 'ls coneix perfectament i els confessa.

Lo que prenem sovint per virtuts no són més que un conjunt d'accions diverses i d'interessos distints que l'engany sab arregar.

La segona que'm d'examinar són els medis que s'empelen per a arribar al fi que's proposa.

Aquests depenen sempre de la primera, de l'intenció, i ja hem vist que sempre s'inspira aquesta en una moral egoista, és dir dolenta i per tan, els medis no poden esser mai bons. Des de la *sutilesa* i l'*hipocresia* fins a lo més enllà que en moral i fets es pugui recórrer, hi ha una gamma de matissus diferents.

Disfressada sempre, imbuint devegades a altres, sempre és ella la seva personalitat, la encarnació dels fets.

Des de la conquesta del Noi del Ciment fent-lo seu per esser amo del poble, fins els fets antics d'en Robelló i Cahué hi veurèu darrera la cortina an ells (1).

La primera qualitat d'heretatge atàvica que tenen, és l'habilitat i arriba el seu perfeccionament al cap-de-munt a la soberania de la mateixa. Es dir tenen la gran habilitat de saber amagar la propia habilitat.

L'heretatge del manà la continuïtat de fer sempre la voluntat mai contrariada, exercir de cacic *d'imperatiu categòric* i altres causes, produïxen casi sempre l'orgull, la superbia.

Aquest orgull l'han procurat sempre disfressar amb l'humilitat, emperò no en l'humilitat veritable, la de les virtuts cristianes (que encara que molts s'endiguin i en fassin no en són) sinó la del orgull. Aquella que no és més que una falsa sumissió de que se'n serveixen per a sotsmetre als altres: un artifici d'orgull que s'abaixa per a enlairar-se i encara que's transforma de mil modos i maneres mai està més ben disfressat i més apte per a enganyar que quan s'amaga sots l'aspecte de l'humiliat.

Es aquest mateix orgull el que fa blasmar els defectes dels quals se creuen estar exemps i condueix a menysprear les bones qualitats que no posseïxen.

Es aquell mateix orgull que s'augmenta cada jorn enriquint-se amb lo que pren dels altres defectes.

Per últim, la tercera cosa o siga el resultat, si bé baix el punt de vista moral és casi sempre el de menys importància, no hu és baix el punt de vista col·lectiu puig és el que més ens interessa, doncs tots quedem com abans hem dit: a tornar-nos pessas del Escacs; i som encaminats com burres per a on vol el cacic. Es l'abolició de nostre personalitat. Al poble es fa no lo que convé moltes vegades, sinó, sempre, lo que li convé an ell. Són per a ell raça inferior *sudras*.

Aquest anàlisis concret dels fets és el motllo general del procediment.

Ara busquem un fet quelcom del cacic, des de la seva institució dinàstica, descendent fins a nostres dies, analitzant-los tots, un per un, seguint la lògica nomenada, i veureu sempre els fets com els hem exposats.

***

(1) Ja parlarem d'aquest fets un altre dia.

Intenció, medis i resultats.
 Analitzèu-los tots amb lògica positivista; investiguèu en deducció lamarckiana i sempre veurèu que:

L'intenció: obeix a la moral egoista.

En els medis: no hi ha escrupols; i

El resultat: pro doma sua.

Ja farem en altre nombre historia d'alguns fets per a demostrar la raó d'aquets principis, encara que tots vosaltres podeu fer-ho individualment aquest anàlisis i veureu com no ment.

Per això feia bé el difunt Busquets, de no deixar-los passar de la Plasseta.

¡Quina intuïció natural tenia aquell bon senyor!

Xafarderíes

Al anar fa pocs dies a conrear el tros de terra que com tots els llegidors d'EL XÀFEC saben, posseeixo a l'altra part del pont de la riera, i que m'obliga a passar per la carretera del caciquisme, vull dir, la carretera que'n diuen de L'Ametlla, va deturarme davant de Can Petita, un senyor vell, fastigós amb ulleres fumades, dient que volia parlar-me.

Desseguida'm descarrego la magaya que duia a l'espatlla junt amb el sarró de la vianda i vaig dir-li:

—Vosté dirà.

I sense preàmbuls va comensar aixís:

—¿Quan te donen per a escriure a la redacció d'EL XÀFEC?

—¡Home! Segons les tongades. Quan sis quan set.

—Bueno jo te'n donaré vuit i nou si en lloc d'escriure allí vens amb mi per a fundar un nou periòdic.

—Això de vuits i nous no és inventat de vosté, sinó d'ella...

Tot d'un plegat va tapar-me la boca amb precipitació, mirant a dreta i esquerra, per si algú hagués pogut sentir-me, i degué:

—¡Desgraciat! Calla, i escolta.

—Perdoni l'indiscreció i digui, que ja l'escolto.

—Sense que ningú sapiga res, tu aniràs a Barcelona i contractaràs l'impresió del periòdic nou, que's titularà *La Pedregada*.

—Ma noi.

—Cada nombre el dedicaràs a contestar les etzegallades d'aquest paperot en que tu ara hi escrius, i ademés...

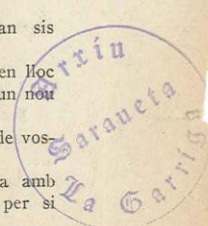
—¿Què?

—Passaràs per casa, no de dia, sinó de nit, i allí rebràs instruccions que tu posaràs en net per a esser publicades.

—Entesos, però abans de decidir-me, vosté'm permetra que m'hi pensi...

—No siguis plaga, ja ho sabs que jo ho puc tot i amb qüestió de pagues i panyores i altres frioleres està a la meua mà...

—Si, si que ho sé. Això vol dir, que si acceideixo, tot seràn franquicies i ventatjes, i si no...

—Si no, preparat a sufrir penes i contrarietats.

***

Ja ho sabeu ara, benivoluts llegidors. Des de que aquell senyor fastigós, antipàtic, vell, amb ulleres fumades va penyorar-me, no podré comunicar-me amb vosaltres, perquè pesaria sobre les meves espatlles tot el pes de la grapa caciquista, que és un pes insuportable.

¡Ah! Quans n'hi han com jo, no precisament pagesos i escriptors, encara que m'estiga mal el dir-ho, però si servicials per altres conceptes, que si no s'aplanen a les exigències d'aquests panxa-contents, sofreixen mil peripecies i contrarietats del tot insuportables.

Es clar que ot això és covardia.

¡I si que ho és!

Mes, si jo no ho faig, ho farà un altre.

I l'altre... l'altre que farà *La Pedregada* ¿qui podrà ser?

Jo no conec ningú al poble que puga fer-ho. És a dir, fer-ho, precisament, si, però vull dir, que vulga fer-ho.

¿Vosaltres, no'l coneixeu, qui pot esser el que, si jo renuncio, pot substituir-me?

Mireu, això em té cap-ficat.

Com a plomes més trempades que la meua en conec moltes.

Hi ha el noi Aymerich, l'hereu Polit, en Dalmau, i fins el Noi del Cement i altres mil, com el senyor Joanet, però ¿volen dir...? Si, n'hi han molts, però vaja ¿saben que dic? Doncs que si, que m'en vaig a publicar *La Pedregada*; el títol m'ha captivat, m'ha sigut simpàtic; penso lluir-me'hi.

Apa, macos d'EL XÀFEC, aquí teniu les dimisories meves, i des d'avui conteu amb un nou rival que os farà la competència i fins la guerra.

Que un XÀFEC deixa no més que mullena i passa aviat, mentres que una *Pedregada* ademés de la mullena, fa desgracies en gran i a mi m'agraden les lluites apoiat pels cacics.

¿Que soc això i allò i lo demés enllà...?

Bueno, no faré ni més ni menys que fan tots aquests infelissos que's venen la consciència, la vergonya i la dignitat per un tés i no res.

dignitat trepitjada o de l'home ofés, però ha sigut inútil. Per vergonya seva no pot aixecar la feixuga llosa de plom que sobre d'ell va deixar caure amb aquella honrada exposició de fets el chor "La Aliansa". Per vergonya seva també, haurà de veure eternament que totes les acusacions queden en peu, i que haurà de servir d'equipolència al seu prestigi i a la seva dignitat que avui fatalment ho té enterrat sota aquesta llosa de plom que porta per epitafi "Remitit".

Es l'Inri de l'home, de l'artista, i del polític, i que sols pot esborrar de la tomba que temps ha venia laborant-se amb una obstinació temeraria i suicida, confessant la veritat, i que l'ha closa amb la seva última farsa que si volen per no restar-li qualitat davant dels seus amics, la titolarem "d'hazanya", que vol dir tenir "perícia".

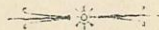
Era en altre temps que creiem amb l'ingenuïtat de l'artista, sadollat d'aquella sublimitat d'esperit que a tots els guia, i aquell bell gest de sentimentalitat que posen a les seves obres i als seus actes. Avui, no veiem més que a l'home farsant, i caduc sots un barret d'amples ales, i que mastega una pipa, i porte ulleres per fer més ostensible son temperament d'artista, i deixa caure sobre les espatlles una cabellera abundosa per manifestar-se equivocadament capacitat de l'art que conrreua. No veiem més que a l'home embrutit saturant son paladar, i fruit de l'aspró del Domec tres "cepas", mentres s'inspira per una campanya infamant, filla d'un neuresticisme, que descriu erroneament amb malícia entre quatre "bufonts" que l'escolten mallevolament al voltant d'una taula de café, sense compadir-se de la fatalitat a que'l destí crudelment l'ha portat, i qui sab si també, un xic, els mals concells d'aquests mateixos que no més l'escolten per donar gust als seus instins de perversitat de que estan posseïts.

Compedim-se doncs nosaltres d'aquest home, que sofreix els efectes d'un cas de reincidència homicida, per no tenir un esperit fort per vençers a si mateix, i una voluntat prou ferma per posar frè a n'aquest neuresticisme (?) que 'ls seus amics li exploten, i que'l fa víctima, segons ell, de la seva malignitat posant-lo en ridícol, i mermant son prestigi al fresar el camí de la seva vida social.

Que és inexplicable el procedir d'aquest home ho prova el fet de volguer obstinadament afermar la seva personalitat llessant el llot de l'infamia i de la calúnnia sobre la dignitat dels demés, encara que després l'opinió hagi de jutjar-lo, apreciant en son comportament, un teixit de falsatats i de mentides.

Ens alegrem d'aquest nou fet, perpetrat amb la mateixa sang freda i amb el mateix cinisme que'l primer, del qual, no fou víctima nostre volgut director, i que afortunadament amb arguments prou solits pogué defensar-se públicament valorats amb la seva firma, i que fins avui encara no han tingut una rectificació, logrant també, evidenciar, d'una manera clara i concreta, que fou una incalificable baixesa, com la comesa últimament, que sols poden perjudicar al mateix difamador quan la veritat resorgeix esplendentment de l'ignocència del vilipendiat.

Reconeixem el disgust que per aquest motiu passaràn aquests esperits vulgars que'l rodeigen, no poguent-lo reivindicar amb el seu prestigi de la valenta escomesa del chor "La Aliansa", que posà en son lloc, la veritat, totalment disvirtuada per aquest home que, malgrat les seves bufonades, no ha tingut encara el valor de defensar-se entonant el "jo pecador..." i que's condemna ell mateix a morir sots el pés de la calúnnia, i de la sanció popular, com el propi escorpió, que posa terme a la seva existència amb el verí que porte per victimar als demés quan se troba reduït a l'impotència per la forsa o la raó.

En Pepet pescaire

¿Saben el gorc de l'Ametlla?
¿Aquell gorc de sota el pont
que n'és el lloc escullit
aon hi pesquen molts senyors?
Doncs el Batlle aquest estiu
ha agafat dita afició;
vui dir que pescar amb canya
li serveix de distracció.
Ha vist que 'ls senyors hu feien.
—Calla doncs fem el senyor;
anar vestit de les festes
i pescar en aquell gorc
són dugues coses que muden
¡oh, i que muden de debó!
doncs apa, agafem els estris
i anem-hi a pescar al gorc
quan els forasters hu vegin:
¡Quin alcalde més senyor!
—tots diran—quin dupte té
i per romiarlas cap com jo!

***

Era una tarda de juny,
que havia plogut de debó,
la riera venia crescuda
feia l'aigua gran remor.
El Batlle pescava amb canya
al bell mitg de sota el pont.
—Si pogués treure un anguila
que contem estaria jo?
(Deia nostra autoritat),
vol molta paciència això
ja fa ben vé dugues hores
i el suro que si que no,
no acaba mai d'enfonsar-se

Calla are és de debó
i el Batlle tira la canya.
¿Va treure un peix? No senyor.
Era un nombre d'EL XÀFEC.
—Fins en el gorc trobo això
i enrabiat llessa la canya.
I aquí acaba la cançó.

Un caçador de Prades

Comentari

A l'entorn d'un «Remitit»

Deiem en el nombre passat a propòsit del "Remitit" que'l chor "La Aliansa" dirigí a l'opinió per a sincerarse públicament de la seva honrada conducta malmesa covardament amb una campanya infamant per son exdirector D. Josep Aymerich, que hi fariem els nostres comentaris. Avui, doncs, serenats els esperits, i apaivagats els apassionaments que's promouen del calor de les discussions, i més que això, la discrepància de criteri que casi sempre en resulta de les mateixes al esser apreciades per elements totalment oposats de pensar, venim impulsats per un sol fi a complir la nostra promesa. Creiem al obrar aixís, que serem nosaltres l'antorxa que il·luminarà l'enteniment ofuscat de molts, que encara creuen de bona fe que'l chor "La Aliansa" no té tota la raó, i una diatriba per aquells que hipòcritament s'atreveixen a sortir en defensa d'ell en el terreny privat, però mai públicament, donant la cara com fan tots els homes dignes.

No és pas aixís certament com s'han de rehabilitar els homes dels seus actes ni tampoc dels medis de que s'han de valguer per a contestar a l'escomesa de l'adversari: donant la callada per resposta.

Nosaltres hauriem volgut veure redressar-se al senyor Aymerich, davant de l'opinió, encés per la còlera de l'infamia, de la calúnnia, de la

NOTICIES

La festa de Sant Antoni se celebrà baix el mateix programa que'ls demés anys, resultant forsa lluida per escaure's en diumenge.

La cohesió, i l'esperit de germanor que a tots als paletes animava en aquells moments d'espiritualitat per homenatjar al seu Sant Patró invocant-lo per a obtenir la seva gràcia en els moments de perill, també hauriem volgut veure-ho aixís al resoldre les qüestions socials, al invocar en nom del dret als respectius patrons, els seus beneficis per millorar-se també el seu pervindre, doncs hem de convenir que si la un és article de fe no deixa de ser l'altre article de necessitat, indispensable a la vida per poguer fer efectiu el primer.

x x x

El Corpus d'aquest any es vegé favorescut pel mal temps, evitant, aixís, als garrigans, un espectacle trist i depriment de la festa més tradicional que venia celebrant-se amb gran esplendor i entusiasme tots els anys.

Es sapigut el relleu que li dona el nomenament d'un pendonista i ens estranyà que aquest any no se'n trovés.

Pot dir-se que ha sigut aquesta festa l'epic de les del Roser i de Sant Isidre i camarelles de la Mare de Deu.

—A L'Alhambra i a cal Xicordé, hi hagué ball d'orquestra, estranyant-nos que hi haguessin elements que inconscientment o per mala fe es prestessin a provocar una dissidència en el ball de L'Alhambra, per un sol dia, anant a ballar a cal Xicordé, sent aixís que tot l'any hi ballen quant els convé, gracies a la generositat dels demés socis, i després de tot per posar de manifest el més sorollós fracàs que poden aconseguir quatre busca raonts, no concorreguen ningun al ball i costant-los-hi vint pesetes.

xxx

Per fi han vingut aquelles fonts que ja seràn pasades de moda després de dos anys de ser tallats els patrons.

Es aquesta una millora que beneficiarà considerablement als veïns, aixís doncs, sigui per ells la nostra felicitació, i per a l'alcalde ja li enviarem un altre dia per demanar-li explicacions sobre lo mateix que'l poble encara desconeix, i que tenim interès en que les sapiga.

xxx

Organitzada per uns quans joves se celebrà un ball d'orquestra a la plassa a la verbena de Sant Joan.

L'aspecte que oferia era del tot agradable, contrastant bellament l'enllumenat i la verdor de la mata amb els avitllaments de les noies que dansaben amb gran dalit en els brassos del seu promés o ballador.

Molt grat ens fou que hi prenguessin part tots els joves, doncs aquest fet, revela una reconciliació de diferencies passades entre ells, que deuria sagellar-se amb aquesta festa com un pacte d'inquebrantables amistat.

Un elogi als organitzadors per haver fet sorgir una festa tan típica en nostra terra com és la de la revetlla de Sant Joan, nit de ventura, i d'alegria, d'il·lusions i desenganys, segons el veredict que a les dotze dona l'Oracle a les noies que'l consulten per sapiguer si és corresposta al seu amor, tot fent-los present el nostre disgust que'l temps fos la causa de que no acabés com era d'esperar.

xxx

Cridem l'atenció de qui correspongui del municipi, del mal estat en que's troven el carrer anomenat de Can Mestres i carrer de Can Anton Manel, fent-se impossible el seu trànsit en dies de plujes i ocasionant molesties i accidents.

xxx

S'ha encarregat de la direcció artística del chor "La Aliansa", el jove mestre Martí Llobet de Granollers, actual director del Orfeó Granolleri.

Desitjem que a tots els acompanyi la sort en la seva nova empresa.

xxx

Les festes del Roser i de Sant Isidre em oferiren en el seu dia un espectacle depriment i desconortador, fruit d'un decadencia que va minant despiatadament les tradicions més estimables i venerades per nostre poble, i destruint tota l'obra que esperits més forts i més abnegats que'ls seus propis mestres, havien laborat impulsats per una fe ardida per coronar-la amb la plena consagració de tots aquell que'ls hi simpatitzen d'una manera entusiasta.

xxx

Enviem un sincer elogi a nostre bon amic D. Ignasi Oliver pels treballs d'embelliment que pel seu compte ha efectuat en el desmunt de la carretera de Samalús en el pas nivell del ferrocarril.

Aixís, dona una prova més del seu amor al treball i al cultin de les flors que tan l'encisen els seus perfums i evitarà la crítica que merescudament el públic fa de l'Ajuntament al tenir abandonats els serveis públics.

xxx

Es veu molt concurregut pel públic el Cine Sport, sens dubte per premiar aixís l'efors que la nova empresa ve fent per oferir-li uns programes variats i selectes acompanyats d'una projecció que'l posa indiscutiblement al nivell dels més acreditats de la capital.

Esperem que aquest favor tan merescut que'l públic ve dispensant a l'empresa la encoretjarà per obtenir la plena consagració del mateix arriant al més acreditat perfeccionament artístic i de comoditat.

XAFEGADES

Recomanem a qui correspongui, que, quan se trobin sense pendoniste, agraint molt l'ofertament dels adictes, pensin en aquests cassos amb l'indispensable D. Félix Fages, que mai té un no, per poguer exhibir-se i lluir aquell pamet de cara, que algú diu, que's molt a propòsit per un rescador de mistos.

Nosaltres creiem és mereixedor d'aquesta atenció per esser el diputat de Can Petita.

ooo

El Noi del Ciment està molt disgustat, perque algú li feu veure que'ls candidats pendonistes del Corpus són els mateixos que aniràn junts en les properes eleccions, als quals, haurà de resignar el mando molt a pesar d'ell encara que digui lo contrari.

Nosaltres ho sentim perque d'alcaldes com aquest és difícil que a Can Petita en trobin cap més que'ls fassi també el joc i que presti tan bons serveis a n'EL XAFEC.

ooo

El dia 18 de maig en l'anden de l'estació del ferrocarril de nostre poble, l'alcalde encontrà a l'agutzil d'Ayguafreda, queixant-se-li altra vegada de la mort del seu gos.

Li digué: Si aixís com som aquí, fossim en altre lloc, jo os la donaria a vos la bola.

Ja és tenir-li massa bola a n'aquest pobre agutzil que compleix fidelment les ordres del seu superior igual que'l nostre compleix les mateixes que li dona ell quan millor li sembla.

Lo millor que podia haver fet aqueil agutzil era donar la bola a l'amo d'en Petroli i aixís no molestaria més an ell ni a ningú.

ooo

Reconeixem que'ls que critiquen an EL XAFEC perque ataca injustament als de Can Petita, tenen tota la raó, doncs sabem de bona tinta, que si el Noi del Ciment fa el burro, és perque ho és, doncs an aquella casa diuen que se'l guia pel bon camí i se li donen tots els concells perque

el poble de Can Petita ¡eh! vagi bé, però ell, més savi que tothom, fa lo que li dona la gana.

Això ens fa recordar una anècdota:

Diu que en un poble l'alcalde no sabia llegir, i per disimilar als seus compatriotes que era un burro, llegia els diaris en llocs públics, fins que un dia, s'equivocà, i el llegia de cap-per-vall. Advertit d'això per un individu, aquell li contestà: L'alcalde llegeix com vol perxò és l'alcalde.

ooo

¡Qui ho havia de dir! El carro del nostre regidor senyor Fonollosa ens donà fa pocs dies mostra del fruit de la seva propia obra; volcant en el torrent de Can Maresma, per lo intransitable en que quedà després d'abocari ell mateix la terra de desmunt de sota el campanà.

Aixís va la administració municipal de nostre poble: a cops de carro de trabuc.

ooo

En una de les poques sessions que se celebren donà lloc a l'alcalde per a fer-se passar per una víctima, alegant que una Comissió Pro Premsa Hidràulica havia anat a casa seva a "atracar-lo", paraules textuales.

Nosaltres, aimants d'aquest projecte, protestem que l'alcalde es permetés en ple Consistori dir aquesta grosseria que casi constitueix un insult a persones que deuria imitar per l'engrandiment de nostre poble.

No pot negar que això és Noi Pedrals pur.

ooo

Convencuts els de Can Petita que'l Noi del Ciment té un cap molt espés, han decidit donar un café "especial" per veure si li aclereixen un xic, i també per deixar, més contents als clients.

Nosaltres no creiem amb l'eficacia d'aquest remei, doncs a la revetlla de Sant Joan ferem totes les proves casulanes, i consultarem també a l'Oracle, i tots els resultats foren de que continuarà sent tan burro com ara. No més ens fa falta fer-lo passar pel roura.

ooo

En la revetlla de Sant Joan cridà l'atenció dels garrigans uns focs de mangala i coets que alguns turistes feien en el turó de Tagamanent.

Es trobaven un grupu a la plassa contemplant-los, quan de sopte un d'ells digué: Aquesta que crema de color vermell és la mangala d'en Polit. I efectivament, convencuts de l'autenticitat de tal versió, al cap de poca estona tothom ho confirmava diguent: Es la mangala d'en Polit.

ooo

L'alcalde és molt treballador; fins l'altre dia el vegerem a la riera trencant pedra, prevenint-se d'EL XAFEC que queia, amb un paraigua, que un altre subjecte li aguantava.

Deuria aprofitar aquella hora, tan poc a propòsit per treballar, per acostar-se al rastell que hi feren els aigua-regants de les Roques, per a esbaldallar alguna pedra per tothom respectada.

Resulta veritat allò que un dia digué: soc el més desvergonyat per anar a la riera. Ja li teniem, però no tan.

Imp. Fills Domingo Casanovas. Ronda Sant Pau 67
Telefon 2120. — Barcelona

“EL CENTRO”

NOVITATS PER A SENYORA :: Llanería, Sedería, Llencería i confeccions

MELCHOR, CULÍ i TARRÉS

Ronda Sant Pere, (entre Plasses de Catalunya i Urquinaona) Teléfon 3678 :: :: BARCELONA

Nous models en bluses i refajos :: :: Genres blancs a preus de fàbrica

———— Madapolams Tolrá; existencia en totes les classes i amplades ————

PREU FIXO

Joan Sallés

Contractista d'obres

Carrer de la Creueta, 1

AGENCIA DE TRANSPORTS

Acarreus : Reexpedicions : Trànsits

Übach, Barba i Prats

BARCELONA: Primcesa, 37, (Teléfon 1297)

VICH: Plaça Major, 33, (Teléfon 142)

LA GARRIGA: Banys, 58, (Casa Xela)

Sucarana i Bellavista

Hotel Catalunya

Carrer de Cardedeu, 1

HOTEL DORÉ

Situat prop de l'estació del ferrocarril

JOSEP MARATA

SERVEI A LA CARTA I COBERTS

S'INFORMA PER AL LLOGUER DE TORRES

Imprempta

Fills de Domingo Casanovas

TELÉFON 2120

DESPATX:

Carrer del Hospital, 87

BARCELONA

TALLERS:

Ronda de Sant Pau, 67

Papeleria

Magatzems JORBA

BARCELONA

Call, 13 i 15, Teléfon 1676

MANRESA

Born i Sant Domingo

Les espléndides seccions
i tarifa de preus dels

MAGATZEMS JORBA

son sempre imitades però
mai igualades

NOVITATS PER A HOMES I DONES

Blanería : Roba blanca : Camisería : Mercería

Perfumería : Rellotgería : Sastreria : Sedería

Sombrereria : Ornaments sagrats

Articles de camp i viatge. - Gran assortit en mosqueters, persianes, guardapolvos sacs
:: de viatge, maletes, gemelos, refajos, bates, perfumería, matalasseria i ombrel·les ::

Tarradas i C.^a

PLAÇA DE LA CONSTITUCIÓ, 10

Aquesta casa té autorització de la Companyia d'Electricitat per a
fer tota classe d'instal·lacions a La Garriga, L'Admetlla, i Figaró.

Instal·lacions eléctriques : Força i llum

Bombetes de totes marques ———— Il·luminacions decoratives

Assortit magatzem de materials eléctrics : Bombes

Motors : Motors-Bombes : Aparells senzills i de luxe

ES FACILITEN PRESSUPOSTOS